46.4 p

Der var gensidig fortryllelse mellem Dragør og Karen Blixen

Trods advarsel fra lægen besluttede baronesse Karen Blixen alligevel i sidste øjeblik at være til stede på Dragør havn for at sende den første flygtningepost. Det blev til et bevæget møde mellem den maleriske skipperby og Danmarks store forfatterinde, som sendte brev til Pater Pire og Albert Schweitzer.

Efter programmet for lørdagens flygtningearrangement på Dragør havn skulle SAS-orkestret begynde at spille kl. 14, og præcis på slaget løftede dirigenten taktstokken til en munter march, som med det samme skabte festlig stemning på havnepladsen. I de tre boder foran bymuseet herskede febrilsk travlhed. I den ene bod blev røde balloner fyldt med brint, i den anden bod gjorde postmesteren klar til at modtage den første flygtningepost, som skulle stemples med det til dagen fremstillede flygtningepoststempel fra Dragør, og i den tredie bod stod stabler af flygtningekort og kuverter med flygtningefrimærker klar til at blive solgt på samlebånd, så længe lageret rakte.

På plakater, som nogle dage forinden var blevet spredt over hele Dragør, stod, at baronesse Karen Blixen kl. 15 ville komme tilstede for at sende den første flygtningeballon til vejrs og de første breve til særstempling, men dagen efter, plakaterne var sat op, blev dr. Poul Dich pludselig kaldt til baronessen, som havde fået et alvorligt ildebefindende. Sit ansvar bevidst måtte dr. Dich fraråde, at baronessen udsatte sig selv for den anstrengelse, det ville være at give møde på havnen.

Usikre på, hvad man nu skulle gøre, undfangede komiteen nu den ide, for under alle omstændigheder at holde fast ved, at baronessens breve skulle være det første, som forlod Dragør, at sende tre små amagerpiger, i de smukke dragter, hen til baronessen med hver sin buket blomster, og så skulle de komme tilbage og sende posten afsted på hendes vegne.

Da Karen Blixen fik forelagt planen accepterede hun med det samme, meget rørt over tanken, og meddelte samtidig, at hvis hun på nogen mulig måde mente, at have kræfter nok, ville hun modtage de tre amagerpiger personlig, og måske følges med dem tilbage til havnen.

Præcis kl. 15 gik dr. Dich til mikrofonen og bød de mange hundrede tilskuere velkommen. Han fortalte om grunden til, at baronesse Karen Blixen ikke var tilstede og om muligheden for, at hun måske ville komme tilbage sammen med de tre søde piger, som hver bar en smuk buket blomster hen til det gamle hus i Strandstræde. Blomsterpigerne blev fulgt på vej af spontane klapsalver.

Det varede kun 6–7 minutter, så kom en vogn langsomt rullende. Båret af en ukuelig vilje til ikke at ville svigte et givet løfte, steg baronesse Karen Blixen ud af vognen, vinkende til de mange mennesker, som hjerteligt hyldede hende.

Som drevet af magiske kræfter lukkede publikum hurtigt en ring omkring Karen Blixens stol, bag hvilken de tre amagerpiger havde taget opstilling. Dr. Dich bød på komiteens og byens vegne den store kunstnerinde velkommen, inderst inde dybt rørt over, at baronessen havde ladet hånt om hans lægelige advarsel med at komme.

Ansigt til ansigt med byens yng- og ældste borgere fortalte nu Karen Blixen om, hvor dejligt hun syntes det var at bo i Dragør. Til legem så sart og skrøbelig, så var der dog kraft i hendes mørke klare stemme og hendes ægte begejstring fik udtryk i en lyrisk hyldest til Dragør, til Saltholm – til Amager og til den arv, den lokale befolkning med stolthed bar frem til kommende generationer. Forskrækket over, at hun måske have talt for længe, spurgte baronessen, om der mon var nogen, som ventede at komme til, for så ville hun skynde sig at sende sine breve.

Hurtigt bøjede dr. Dich sig til mikrofonen og udbrød:

– Nej, kære baronesse. Det er så vidunderlig en oplevelse for os at høre Dem tale, at De må blive ved, lige så længe De synes, kræfterne slår til.

– Det var dejligt at høre, svarede baronessen og fortsatte henvendt til dr. Dich, – jeg troede ellers, at De var vred på mig, fordi jeg kom alligevel.

Repliken faldt med så finurlig en betoning, at latteren skyllede hen over havnepladsen og højest og gladest lo dr. Dich.

– Nå, men det er godt så, vedblev Karen Blixen, for det har pint mig meget, at jeg måske ikke var i stand til at komme, som jeg havde lovet. Der har også været skrevet i bladene, at jeg måske ville fortælle en skipperhistorie i dag. Og kan man tænke sig nogen bedre ramme omkring en rigtig skipperhistorie end det maleriske Dragør? Næppe.

Og så fortalte baronesse Karen Blixen med sin særprægede, fascinerende og intensive stemme en gammel skipperhistorie, hun selv engang havde fået fortalt som barn, da hun boede i Helsingør. Selv fortryllet af stemningen omkring, tryllebandt hun sit publikum og i en lille kunstpause kunne man ikke lade være med at tænke på Danmarks store digtersøn, H. C. Andersen. Som han, sad hun der, og fortalte med sin rige fantasi, med sin sans for eventyrets trolddom og rislende spænding. Fortalte under himlens højloft – som kunne være det store hav, hun fangede med sin stemme. Under en tindrende blå junidagshimmel, hvor en frisk nordvestenvind jog forrevne skyer afsted, som kunne være det tindrende skumsprøjt på de glitrende bølgekamme der bar hendes fantastiske sejler, i eventyret om de to blå ædelstene. Vi lyttede alle – bjergtagne. Og da historien var slut, blev der med et så stille. Der var stille lige netop til et hjertesuk's tid. Så brød bifaldet løs.

Først flere minutter senere kunne baronessen atter tage ordet, og hun fortalte da, at hun ville sende tre breve afsted med flygtningestemplet og et brev med flygtningehjælpens ballonpost.

– I mit det brev, som skal sendes med ballon til vejrs, hvorhen og til hvem ved vi ikke, har jeg skrevet således:

Dragør Flygtningehjælp sender himlen et ganske lille ekko af dennes gamle budskab herned: Fred på jorden og velvilje mellem mennesker. Dragør den 18. juni 1960, Karen Blixen.

– Foruden dette brev med ballonen, hvis modtager jeg ikke kender, sender jeg et brev til Pater Pire, som De allesammen sikkert har hørt om. Han har gjort et meget stort arbejde for flygtningene, og jeg beundrer ham meget derfor. Og så sender jeg et brev til Albert Schweitzer, som er en gammel ven af mig. Det tredie brev sender jeg til en ven og slægtning herhjemme i Danmark, jeg ved han samler på frimærker, og jeg vil gerne glæde ham med dette brev og det særlige stempel som man får her i dag. Og det er der vel ingen, der kan have noget imod.

De røde balloner steg hastigt til vejrs, postmesteren fik baronessens breve og nu rejste Karan Blixen sig og gik ved dr. Dichs arm hen til den ventende vogn. De tre små amagerpiger fulgte baronessen på vej og den tætte tilskuerskare skiltes på samme uimodståelige måde, som hine bølger i „Det døde Hav". Ved den åbne vogndør vendte Karen Blixen sig omkring, vinkede til alle de, som stadig trængtes om hende, og i en taknemmelig gestus bøjede hun sig frem og kyssede efter tur de tre amagerpiger farvel.

Da baronessens vogn var forsvundet, blev der hurtigt kø ved de opstillede boder. Salget af flygtningepost begyndte og SAS-orkestret startede anden del af deres koncert. Salget var over al forventning. Flere timer under højtryk med kø foran postkontoret. SAS-orkestret marcherede gennem byen op til skolen, og netop da den sidste trommehvirvel præcis kl. 16 forstummede, åbnede viceborgmester Hans Høj det store Hansamarked i skolens aula.

Og straks efter var den store aula et summende mylder af mennesker. Der blev handlet og købt lodder, man tingede om prisen på varerne i loppeboden, og skød med pile i en bod, hvor den store kunst og gevinsten kom, hvis man ramte ved siden af.

Husmoderforeningens bod blev formelig stormet, en mystisk fornummet spåkone havde stor søgning, og nede i kælderen trængtes man ved udskænkningen af kaffe og dejlige æbleskiver. Kors, hvor de smagte. På to timer var der udsolgt i første runde.

Om søndagen fortsattes stormløbet på postkontoret i havnen, Rio Radiovognen havde taget en rundtur, som dagen før, og alle vidste, hvor de skulle gå hen og hvornår. Der blev holdt en festlig auktion, hvor dagens store skuffelse blev, at den gamle kirkedør faldt for et bud på 35 kr., medens en ikke startklar knallert indbragte 45 kr. Mester Jakel teatret havde stor søging og den folkelige humor boblede ud af de mange figurer i forestillingen „Fyrtøjet" mimet og spillet af lærer Kallehave med de uimodståelige dukker.

Sent søndag aften var løbet slut. Kommunesekretær Iversen havde afløst bankbestyrer Godtfredsen i „Kassen" og talte på livet løs. Alt er endnu ikke gjort op, men løseligt anslår man, at man til og med søndag i Dragør har nået et bemærkelsesværdigt indsamlingsresultat. Man har passeret kr.